

BEAUTY MET EEN BOODSCHAP

Google de woorden 'Do' en 'zangeres' en je belandt in de hunkerhoeken van internet. Mokkels.nl, foto's van Do - Dominique van Hulst - in een lingeriecampagne of als Playboymodel. Maar Do is meer dan 'beau'. Ze heeft een belangrijke boodschap.

TEKST: ROY MEVISSSEN FOTO'S: KAREN ROSETZSKY

De van oorsprong Valkenswaardse blonde zangeres ziet er appetijtelijk uit op de lingerie campagnefoto's. Maar ze vertellen het echte verhaal niet. Dat ze zich als gezicht van dat bedrijf óók inzet voor de strijd tegen borstkanker. En dat ze als ambassadeur van de Mutsaersstichting, een instelling voor jeugdhulpverlening, een belangrijke strijd voert tegen huiselijk geweld. Inzet van haar nieuwe mini-cd 'Zingen in het donker'. Ze is vaker te porren voor goede doelen. Zo zat

ze vorige maand een dag in het Glazen Huis voor de 3FM-actie tegen malaria. En nu zet ze zich samen met de stichting in tegen huiselijk geweld. Met behulp van een film eveneens getiteld 'Zingen in het donker' die door Ed en Angeline van Otterdijk is bedacht en samen met Martie Dekkers gemaakt (zie kader), én een soundtrack met zeven pakkende nummers. Ingezongen door Do.

Is ze een wereldverbeteraar?

„Ik kan in mijn eentje de wereld niet verbeteren. Ik probeer wel mijn steentje bij te dragen, dat kost me geen moeite. Het geeft me een goed gevoel als ik iets voor een ander kan

doen. Als artiest heb je veel mogelijkheden. Je hebt een bekend gezicht. Je kunt makkelijker als doorgeefluik fungeren dan iemand die onbekend is. Huiselijk geweld omvat zo'n breed spectrum van problemen en oplossingen. Het is heel erg ingewikkeld allemaal. Dan is er dat liedje, het album en die prachtige film. We denken dat we daarmee bij de mensen binnenkomen, via die cd. Dat is mijn kans om iets te doen aan de problematiek. Dat mensen bewust worden. Daarom zijn de teksten ook in het Nederlands geschreven. Het raakt eerder in de moedertaal, dan begrijp je de woorden en de emoties zoals ze zijn."

Schokkend

Huiselijk geweld. De kille cijfers zijn schokkend. Officieel gebeurt het in één op de vijf gezinnen in Nederland. Houd je rekening met het feit dat sommige mensen te bang zijn om hulp te zoeken, dan vertellen de cijfers dat het achter één op de drie voordeuren plaats vindt. De film en de cd zijn bedoeld om het onderwerp bespreekbaar te maken. Om het uit de verdomhoek te halen. Het moet afgelopen zijn met de problematiek en schaamte, meent Do. „We willen die cijfers ombuigen. We hopen dat mensen er over gaan praten. Ben je per definitie een slecht mens als je iemand slaat? Is dat zo? Ik denk persoonlijk dat de dader dit helemaal niet doet met kwade bedoelingen. Ik wil het niet goedpraten maar die persoon heeft ook heel veel spijt. Weet niet waar bepaalde grenzen liggen of hoe zich te gedragen. Als je voor de eerste keer iemand slaat dan schrik je daar heel erg van. De tweede keer is het al veel makkelijker. En de derde keer denk je er niet eens meer over na. Het schuldgevoel wordt ook steeds kleiner, want het is toch al een paar keer gebeurd. Je ziet ook dat het slachtoffer vaak blijft. Die wil wel van het probleem af, maar niet van de persoon. Omdat het verraad is. Wanneer je op tijd ingrijpt en je leert mensen met hun emoties omgaan dan kun je er in ieder geval voor zorgen dat de schade beperkt wordt. Instanties als de Mutsaersstichting helpen daarbij. Wat me uitdaagt, is het gegeven dat slachtoffers uiteindelijk vaak daders worden."

Het slachtoffer dat dader wordt. Het keert terug in de film. Het probleem van huiselijk geweld heeft vaak een repeterend karakter, zo leert de ervaring. Verhuist met de kinderen mee naar de volgende generatie. Het is een vicieuze cirkel. Dat is deels ook terug te zien in de clip van 'Zingen in het donker'. Aart Staartjes is de dader en het slachtoffer tegelijkertijd. Prachtig verbeeld in het begin van de video. Je ziet Staartjes als oude man weggekropen in

een donkere kast. Hij prevelt woorden terwijl zijn handen naar zijn hoofd grijpen. 'Lekker vliegen, vliegen in het donker'. Het klinkt als een kinderlijk mantra dat hem steun biedt. En dan valt Do in. Met diezelfde woorden.

Inleven

Werken aan de cd ging Do gemakkelijk af omdat ze zich kan inleven. Omdat ze emotie in de platen kan leggen. Emotie die de boodschap aangrijpender maakt en versterkt. Ze wilde in de studio niet zomaar haar mond opendoen of alleen maar stilstaan bij de vraag of haar stem zuiver was. De boodschap moest verkondigd worden. Dat is ook een reden waarom ze in het project is gestapt. Ze kent mensen in haar nabije omgeving die geconfronteerd zijn met huiselijk geweld. In diverse vormen, van fysieke mishandeling tot seksueel misbruik. Er was dat meisje met wie ze samenwerkte binnen een meidengroep. Iemand die zich manifesteerde in negatieve zin. Ze zat vol onrust en dat moest eruit, op een vervelende manier. Bleek dat ze thuis psychisch mishandeld werd door haar moeder. Een vrouw die zich een aantal keren van het leven probeerde te beroven en daar ook mee dreigde. Iedereen binnenshuis liep op de tenen, door die voelbare spanning rond dat verboden onderwerp: zelfdoding. Dochterlief verzorgde iedereen, ontliet confrontaties en ruzies. Bang om haar moeder over de rand te duwen. „Het is afschuwelijk, maar ik heb de lieverd gezegd dat het écht niet aan haar lag. Ik weet dat ze iedere dag bang was als ze naar huis moest gaan omdat ze niet wist wat er thuis wachtte. Ik kan me niets eens voorstellen hoe zwaar dat moet zijn om met die gedachte te leven. Maar ik vond dat zij moest begrijpen dat zij niet de reden was waarom haar moeder niet meer wilde leven. Ze kon haar daar nooit voor behoeden. Het was ook niet haar opdracht, vind ik. Ze was een kind.”

Persoonlijk geraakt en betrokken. Dat maakte het inzingen tegelijkertijd heftig. De wereld van ruzies, stress en gevechten. Slachtoffers die daar continu mee geconfronteerd worden, belanden uiteindelijk in een soort comfortzone. Ondanks de ellende, maar als je niet anders gewend bent... Als geluk dan ineens voor je neus staat, herken je het niet. Of het is ineens heel eng. Dan overheerst de angst dat het geluk ook weer heel eenvoudig verbrijzeld wordt. Het noodlot van het slachtoffer. Zo'n situatie wordt beschreven in het lied 'Laat ik nu maar gaan'. Volgens Do een wonderschone song. Het raakte haar, dus kwamen de tranen. „Ik was heel geëmotioneerd, je zingt het in, stapt uit de studio en dan zit je met zijn drieën achter de computer te luisteren naar het resul-

taat. Keihard jankend. Het is zo'n mooi liedje. Het gaat juist over die ene stap. Die ene kans die je nú krijgt om de ban te doorbreken. Om geluk één keer te mogen voelen. Ook al ben je zo vastgeroest in onrust. Er passeert een prachtige, herkenbare zin: 'Is je ziel geketend aan een ketting van gemis.'

Berichten

Nu het mini-album in de platenzaken ligt, gaat Do verder met het afronden van haar eigen album. Dat moet begin dit jaar uitkomen. Een funky, soulvolle plaat, zegt ze. Gewoon weer

in het Engels. Zoals we haar het vaakst horen. Daarmee eindigt haar taak niet als ambassadeur van de Mutsaersstichting. Er is geen eindig contract, misschien komt er nog een tweede single van het album. Daar waar ze kan helpen, zal ze dat doen. Ze wil haar rol niet verbinden aan resultaten of cijfers. En nee, ze gaat niet gebukt onder het leven omdat ze nu alleen maar horrorscenario's voorgeschoteld krijgt van slachtoffers van huiselijke geweld. Natuurlijk, op haar gastenboek druppelen berichten binnen. En bij de cd-presentatie in Amsterdam sprak ze met slachtoffers die van

doen hebben gehad met deze problematiek. „Het valt me nu op dat er heel veel mensen zijn die ermee te maken hebben gehad. Ik krijg berichten dat 'Zingen in het donker' echt ogen opent. Ik merk dat ik dingen kan veranderen en dat wil ik ook. Op mijn Facebookpagina schreef een vrouw dat ze al haar shit en ellende in een vuurpijl heeft gestopt. Die ging in 2009 de lucht in, zodat ze in 2010 aan een heel nieuw jaar kon beginnen. Dat vind ik heel bijzonder.”

Met dank aan: SPRMRKT, Patrizia Pepe, Eleganza Shoes